

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ—1934.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ—1934

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ: «Οἱ ἀγάπες τοῦ χρόνου», ποιήματα,
Ἀθήνα 1933.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

• Στους φίλους μου

Κόβεται ή δική μας αναπνοή,
χάνεται ο χρόνος, παιδιά·
σέ φωνή μοιάζει
πού ζύγωσε
μάς προσπέρασε
μά δεν ακούστηκε,
κ' ένας από μάς, ο πιο καλός,
έλπίζει ακόμα
άλλα ντρέπεται να τὸ πῇ...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ

Σὺν ἰρέγεσσι
τὸ εὖθυμο τραγοῦδι τῆς ζωῆς
πρόσεξε τῇ σκέψει σου
μὴν ἀδιάκριτη κρούσει τῇ θύρᾳ
ὅταν, μέσα στὸ γλέντι,
σωπάσουν ὅλοι οἱ φίλοι
γιὰ ν' ἀκουστῇ ἡ ἑμορφη κόρη

ΙΣΩΣ ΘΥΜΑ

Θάλασσα, ἴσως θυμα
Ὁ Θεὸς θέλει
μιὰ λίμνη ἀπὸ δάκρυα νὰ ὑπάρχει
σὰν ἔξω ἀπ' τὸ χρόνο,
ἀλλὰ ὁρατὴ πέραν τῆς ψυχῆς·
τοῦ ἀνθρώπου θέαμα καὶ καθρέφτης

Καθαγμένη Ήσθρας

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἐπρωτιμένη πολιτεία τῆς ἀγαθῆς μας ἡλικίας
 σὲ μιὰ μητέρα ἢ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή
 ἀκόμα αὐταπαύεται·
 νομίζει πὼς θὰ ζυγώσουμε ξανὰ τὰ σύνορά της
 Καὶ μὲ τῇ μελιχρῇ ντροπαλῇ φωνῇ της
 γλυκεῖα σὲ μὴν ἀνέπαφη ἀνάμνηση
 μᾶς ἐκετεύει
 Πι τεύει πὼς εὖκολος ἀνεκτὸς εἶναι ὁ γυρισμὸς
 ἦδη μᾶς βλέπει φτάνοντας στοὺς κόλπους της
 καὶ ξαναγιώνει παρανοεῖ τὰ παλαιὰ μας δάκρυα

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Στὸν Κώστα Δεσποτόπουλο

Συνομιλία μὲ τὸ ἀντικείμενο
πρᾶγμα μοναχό του·
σιωπὴ μετρημένη
ἀπὸ ἓνα ἄγνωστο αὐτί
μᾶς πλησιάζει
καὶ δένει,
γύρω μας βουίζει
μυθικὸ ἔντομο
ἓνας Θεός

(Παράση.)

ΑΙΩΝΕΣ

Μακρὰ ἀπ' τὴν κοσμογονία,
μὲ περπτίσανε μοναχό
σὰν πτῶμα
ἦ κτῆνος

Καὶ περάσανε οἱ μέρες πάνω μου
στάχτη φέρνοντας καὶ καπνό

Περνο΄σνε, κι ἀπὸ τὸν ὕπνο
ὅπου ἐπνιγόμυνα,
{ ἔλεπα τὰ θολὰ τραγούδα
τὰ δάκρυα ποὺ εἶχαν γίνει οὐρανός
καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ χρόνου

ΠΝΟΗ

Ένας οὐρανὸς ἀνασαίνει γιὰ σὰς,
ματάκια μου,
τώρα ποὺ ἀπομείνατε ὀρφανὰ
ἀπὸ κάθε καημοῦ,
καὶ ἀγκαλιᾶζετε μονάχα ἓνα χρῶμα

ΟΝΕΙΡΟ

Σὰν ἄσπρο σύννεφο
ἡ σκιά σου σκεπάζει τὸν ὕπνο
ποῦ σ' ἔνα δυσεύρετο παράδεισο κοιμᾶμαι·
ἀκούω πὼς τραγουδᾷς κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο,
μὰ μέσ' τῇ φωνῇ σου λιγόνω
καὶ δὲ βλέπω τὸν οὐρανό

ΦΙΛΙΕΣ

Στὸν Ἀναστάσιο Δρίδα

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός
μέ τὸ ἀπλετό του φῶς μᾶς ἐνοχλεῖ·
δὲ συγχωρεῖ
νὰ ἐρωτευτοῦμε τὴ ζωή,
μέ προθυμία

ΜΥΘΟΣ

Ἡ σιωπὴ τῶν ματιῶν ἑνὸς ἀνέκφραστου κοριτσιοῦ
(σφίγγα γεννημένη σὲ μιὰ χαραυγῇ)
λικνίζει τὰ ἐρείπια τῆς αἰώνιας πολιτείας

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Ὁ ἀδιόρθωτος θάνατος
μὲ τ' ἀδρὰ χέρια του
θὰ πάρει τὴν ψυχὴ
(ποῦ ἀγαπημένη εἶχαμε στὰ χρόνια)
πρὶν ἀναδώσει τὸ πνεῦμα·
ἡ ψυχὴ μας θ' ἀπομακρυνθῇ
ὁ θάνατος θὰ τὴν τραβήξει πέρα
ἴσως θὰ παραμείνουμε νεκροί...

BIANCOCELESTE

Σὲ μὲν σελήνη ἀπὸ ἔγαν οὐρανὸ διαυγῇ
τὴν ὁμορφιά σου δέχομαι
δόξα στὰς ὀρίζοντες τοῦ νοῦ,
καὶ ἀπλόνω σ' ἕνα καινούριο
παρθενικὸ διάστημα
θέαμα καθαρὸ
εὐτυχισμένη θέα

ΕΠΟΣ

Φύλλα δέντρου
φτερά πουλιού
ἄνεμος
ἔπειτα θάλασσα
κύματα
χρόνος γαλάζιος
δρίζοντες παντοῦ
καὶ μπροστά μας,
ὁ Οὐρανός

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Ἡ ὑπαρξή μου, ἄδυσσοσ καὶ τραγοῦδι,
πλανιέτ' ἐστὶν κοιλάδα τῶν φαινομένων
Ὁ χρόνος τί, δέχεται μ' ἐνθουσιασμό
μέσα στίς ἡσυχίες του
καὶ τῆς προσφέρει χίμαιρες
τ' ἀπρόοπτα θεάματα τῆς γῆς
καὶ ἓνα ἀληθινὸ πανόραμα,
τὸν οὐρανό

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ

Στόν 'Αντρέα Εκραντώνη

Ἐρωτιάρικα παιχνίδια
φιλιὰ καὶ φιλιὰ
στήθια κοριτσιῶν γυναικῶν
κρίνα καὶ ρόδα

ἡ μνήμη μου νιώθει ἓνα χᾶδι
λούζω τὰ μάτια
ἀφίνω τὰ χέρια
σὺν πιδὸ καθαρὸ νερό

ἀνεδαίνω σ' ἓνα γαλάζιο ρουνό
(μιά θάλασσα κυττάζω
ποῦ μὲ προσέχει)
φτάνω στήν κορυφή
ἀνέλπιστον οὐρανό
καὶ ἀντικρυζῶ τὰ σύννεφα

κι ἀνάμεσα στὰ σύννεφα τὰ χρόνια μου
ἀκέραια

ΑΦΕΛΕΙΕΣ

Στὴ διδα Π. Ρ.

Μετέωρη μουσική
διαλύεται ἡ ἐρωτικὴ στιγμή

λάμπει ἕνα δάκρυ σὰν ἀστραπή,
καὶ στὸν ἀφανισμό τὸ ἀκολουθεῖ
γλυκὸς τρυφερὸς πόθος
ἡ “συγεννόησι τῶν καρδιῶν,,

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	Σελ. 3
Τραγουδίστρα	» 4
Ίσως θῦμα	» 5
Οἰκογένεια	» 6
Φιλοσοφία	» 7
Αἰῶνες	» 8
Πνοή	» 9
Ὀνειρο	» 10
Φιλίες	» 11
Μῦθος	» 12
Μελαγχολία τῆς ὕλης	» 13
BIANCOCELESTE	» 14
Ἔπος	» 15
Ἀνησυχία	» 16
Περίπατος στό παρόν	» 17
Ἀφέλειες	» 18

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074182

Τυπογραφείο της «Συζήτησης»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τυπογραφείο της «Συζήτησης»

05